

Bojana Vunturišević: Mi muzičari demantujemo političare

29/12/2021

Bojana Vunturišević, Belgrade Pride 2021, foto: Vesna Lalić

Srpska glazbenica **Bojana Vunturišević** odavno je poznata hrvatskoj publici koja je uvijek s radošću dočekuje. Ova energična i svestrana umjetnica ne pristaje na ušuškanost i sigurnost u glazbi i uvijek nas iznenađuje drugačijim i novim pjesmama koje stvara za sebe, ali i za druge izvođače. Nakon pauze, vratila se na velika vrata s pjesmom „Money“ koja je odmah osvojila publiku različitih glazbenih preferencija. Osim što je svestrana glazbenica, često otvoreno progovara o brojnim društvenim problemima. Za P-portal govori o svojoj privrženosti Dalmaciji, čarima psihoterapije, suradnji s glazbenicom Senidah i svom doživljaju glazbe.

Često ste u intervjuima spominjali Dalmaciju. Kada ste se zaljubili u Dalmaciju i čime vas je toliko oduševila?

Ljubav prema Dalmaciji su mi ostavili roditelji kao nasleđe. Ta ljubav je u mojim genima i ona plovi mojim krvotokom. Mama i tata su me kao malu vodili na Brač. Tamo smo često letovali, a odredište nam je bio Sutivan. Čini mi se da je tamo firma u kojoj su oni radili imala odmaralište. Takođe, jedna od naših omiljenijih grupa iz Hrvatske bila je Magazin, tako da mi se i taj dalmatinski tonalitet još u detinjstvu urezao u mozak. E onda, u svom zreloom dobu počinjem da otkrivam Hvar i Vis, rajeve na planeti Zemlji, a najlepší raj u tim rajeovima mi je Milna na Hvaru i Srebrna plaža na Visu, ali u devetom mesecu kada nema OVOLIKO turista. Maštam da se u starosti preselim u Dalmaciju. Da pevam klape, jedem ribu, masline i rogač, ali i da cugnem malo domaćeg vina.

Održali ste nekoliko koncerata po Hrvatskoj. Publika vas uvijek rado dočekuje, a reakcije poslije koncerata su uvijek bile odlične. Kakvo je bilo vaše iskustvo?

Kada je izašao moj prvi solo album „Daljine“, čini mi se da smo više svirali u Hrvatskoj nego u Srbiji. U Zagrebu nekoliko puta, u Splitu, Šibeniku, na Hvaru, na raznim festivalima po Dalmaciji i Slavoniji. Moje omiljene kolege sa regionalne muzičke scene su iz Hrvatske. Tokom tih koncerata izuzetno sam se zbližila sa Nipplepeople, upoznala momke iz Svemirka, ali i otkrila neke izvođače čija muzika još uvek, nažalost, nije doprla do Beograda i Srbije. Ne možemo mi jedni bez drugih.

Ima li glazba tu moć da poveže zemlje regije koje politika često razdvaja?

O da. Kada je u pitanju odnos naših susednih zemalja, sve je stalo u moju pesmu pod nazivom „E70“: „Možda me Beograd koči, možda mi Zagreb otvori oči“, pa onda skoknem do Zagreba da se malo osvežim i osetim taj „fini raspad“ na „malom Zapadu“, a kad mi zafali Beograd počinje druga strofa sa „Možda me Beograd veže, možda me Zagreb suviše steže“ i onda trknem do „malog Istoka“ da pokupim neku „novu bliskost“. [Mi](#) muzičari godinama, ma i decenijama unazad, demantujemo sve naše

političare, i opet kažemo: mi ne možemo, a i nećemo jedni bez drugih. Besmisleno je.

Jedno vrijeme niste bili aktivni na sceni, kako ste se nosili s tom situacijom?

Kad god nisam na sceni, budite sigurni da nešto čačkam iza scene. Tada se punim novom energijom, iskustvima, novim znanjima koje kasnije „prebacujem“ u pesme sa kojima stupam na scenu. U periodu te neaktivnosti, otkrila sam da mi je jako zabavno da pišem za druge izvođače. To je moja nova strast koju najviše negujem onda kada me ne vidite.

Vaša pjesma „Money“ doživjela je veliki uspjeh. Pokreće li zaista novac svijet?

Da. Novac pokreće sve(t), a najviše pokreće „Kese – etikete“ ljude. Nažalost, takvih ljudi je sve više i više. U korumpiranom svetu, a mi u takvom živimo, novac ti osigurava zdravlje, krov nad glavom, kod nas čak i diplomu visokog obrazovanja. Malo se plašim, jer takvi ljudi će nas učiti i lečiti. Želim nam svu sreću ovog sveta.

Tom temom ste se bavili i u pjesmi „Kese etikete“, kako gledate na čestu pojavu liječenja usamljenosti konzumerizmom?

Svima preporučujem odlazak na psihoterapiju. Čari psihoterapije otkrila sam ove godine, i nikad nije kasno, kažem sebi, ali i vama. Tamo se lečim od posledica korone po psihu, tuge, usamljenosti, ali i od konzumerizma. Evo, priznala sam sebi, pa i vama, naglas. I ja bolujem od te bolesti, a zaista se više setim sebe kada sam sa porodicom, prijateljima, dok čitam knjigu, gledam neku seriju ili slušam neki dobar album. I sada dok ovo čitam, osvešćujem ono što odavno znam, a to je da sam zaista srećna samo uz one nematerijalne stvari. Materijalno me sve manje i manje zanima. Ono me razboljeva i čini površno srećnom.

Osim što pišete svoje tekstove, pisali ste i za neke druge izvođače, a možda su najviše odjeknule suradnje s Natašom Bekvalac i Senidah. Kakav je osjećaj kada čujete druge da pjevaju vaše stihove i kada oni više nisu „u vašim rukama“?

Najlepši je osećaj kada čujem **Senidu** kako peva neke moje lepe misli. Nikada nisam čula da neko tako magično peva. Znaete ono „ona bi i restoranski menu dobro otpevala“... e pa baš to. Niko ne peva tako lepo moju tugu kao Senida. Sa srećom još nismo probale. Nisu takva vremena. Jedva čekam da čujete šta još radimo.

Nastup Bojane Vunturisevic na 14. Pozitivnom koncertu u Domu sportova u Zagrebu. Foto: Matija Habljak/PIXSELL

Koliko vam je umjetnost važna i je li za vas bavljenje umjetnošću terapija ili je više mazohizam?

Umetnost je muzika. Muzika je moja velika ljubav. Ona je moje dobro jutro i koje laku noć. Ona je moj bes, tuga, strah i neizdrž. Ona je moja potreba, a

potrebe su ono bez čega ne mogu da živim i napredujem. Muzika je moja želja, sredstvo kroz koje izražavam svoja osećanja. Ona je u isto vreme i moja terapija, ali i mazohizam. Sve je dobro dok ne postane sadizam.

Tekst je objavljen u sklopu projekta poticanja novinarske izvrsnosti Agencije za elektroničke medije.